

[Finansministeren.]

som på landsmødet og i den pjece, der er udgivet, nemlig at man skal have et system, oven i købet frivilligt, med en samtidigheds-
skat, en såkaldt frivillig kildeskat, og ved siden af det et helt andet system for andre. Vi forstår ikke — og jeg tror ikke, der er andre partier i denne sal end de konservative, som forstår det — at man kan tænke sig et skattesystem, hvorved skatten for borgerne i det danske samfund skal beregnes på to helt forskellige grundlag. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre — det har i hvert fald intet med forenkling af skattelovgivningen at gøre, og det har heller intet med ligestilling af borgerne at gøre. Det er tværtimod en appel til spekulationsinteresser. Man vil lokke lønmodtagerne over i en eventuel frivillig kildeskat. Men samtidig fortsætter man med en slags kritik af kildeskatten og siger, at den måske vil ramme lønmodtagerne o. s. v.

Der er ikke rigtig sammenhæng; jeg synes, det er dobbelspil fra konservativ side. På den ene side er der rosede bemærkninger om regeringens lovforslag, på den anden side kritik af selve det grundlæggende i lovforslaget, nemlig kildeskatten. Desuden holder man døren åben for alle dem, som vil bevare det gamle system, der så skal være der ved siden af. Jeg tror ikke på det, og jeg har da også konstateret her i dag, at jeg ikke er alene herom. Jeg kan ikke helt sige, hvad de uafhængige mente på dette punkt, for det fik jeg ikke helt fat i, men ellers kan vi vel fastslå, at ingen andre partier i folketinget vil gå ind for et så forvirret system som det, de konservative her møder frem med.

Jeg havde sandelig håbet, at de konservative var kommet så langt, at de ville anerkende, at skal vi have et system — hvad enten det er kildeskat eller et andet system — så skal beregningsgrundlaget i hvert fald være det samme for alle skatteydere i dette land. Sådan må det være. Jeg havde faktisk håbet på, at man havde taget også denne sidste konsekvens af den udvikling, det konservative parti har været inde i på dette område. Jeg må derfor sige, at de advarsler, der fra anden side i dag er givet mod et skatteforlig mellem regeringen og de konservative, behøver man ikke

at fremsætte, for det er helt oplagt, at på det grundlag kan der overhovedet ikke blive noget forlig hverken mellem de konservative og os eller mellem de konservative og noget andet parti i folketinget, det er da helt åbenlyst. Men jeg vil også gerne gå videre og sige, at forlig kan der heller ikke for vores vedkommende blive, hvis man ikke vil have kildeskat.

Nu kan man sige, at det er lidt tidligt at tage standpunkt, og jeg er også ked af, at materialet ikke er kommet fra det udvalg, som skulle behandle hele spørgsmålet om den frivillige kildeskat. Men spørgsmålet bliver stadig væk drøftet, og derfor er det nødvendigt også her i dag at sige lidt om det uden at gå i enkeltheder. Jeg vil da først og fremmest sige, at man ikke kan have to forskellige systemer ved siden af hinanden. Det ville jo svare til, at man sagde til f. eks. bilisterne, at de hver for sig selv kunne bestemme, om de ville køre i højre eller venstre side af gaden. Det går ikke.

Jeg mener også, at selve opkrævnings-systemet kommer til at lide af store brist. Man taler om forenkling, men hvilken forenkling ligger der i — og sådan forstod jeg hr. Ninn-Hansen — at arbejdsgiverne skulle sende besked om lønningerne til forskellige konti i banker og sparekasser? Er det en forenkling?

Jeg vil da stille mig meget tvivlende over for — vi har jo også arbejdsgivere i denne forsamling — at en arbejdsgiver vil anse det for en forenkling, at han ved den ugentlige udbetaling skal udskrive, jeg ved ikke hvor mange blanketter og kort, som skal sendes til, jeg ved ikke hvor mange banker og sparekasser, for det må jo være til den enkelte lønmodtagers bank eller hans sparekasse, det skal sendes. Og hvordan ude på landet, hvor der kan være langt til en bank eller en sparekasse? Skal vi virkelig helt tilsidesætte det indarbejdede pengesystem, vi har? I virkeligheden har vi jo også nu en anvisning på en bank, men det har man glemt i mellemtiden; nu er det bare nogle pengesedler, vi går rundt med i lommen uden at tænke på, at det i virkeligheden er anvisninger på Nationalbanken. Den opfindelse med, at man kan udskrive anvisninger til banker, i dette tilfælde altså Nationalbanken, er gjort for længst, og penge-